

sættes med yngre Mænd, og naar den ærede Rigsdagsmand siger, at der dog maa gaae en 10 til 12 Aars Embedsvirksomhed iforveien, inden en Mand træder ind i en saadan Stillning, saa er dette for det Første ingen Nødvendighed, hvilket ogsaa har vlist sig, og dernæst vil en saadan Embedsvirksomhed være en altfor kort til at komme ind i Hofesteret. Sammenligningen med Departementscheferne har derfor eiheller nogen som helst Betydning. — Naar man har talt om Pensionsloven og sagt, at det var en Feil, at der ved dens Vedtagelse ikke kunde tages Hensyn til dette Forhold, men at Sagen havde været anderledes, dersom Pensionsloven var kommen bagefter Gageordningen og reguleret Forholdet, saa overseer man ligesom, at dette var en Umulighed netop paa Grund af Grundlovens Bestemmelser om Pensioneringer, saa at altsaa denne Indvending staaer ligesaa betydningsløs som de øvrige.

Jeg har saaledes i, hvad der er anført med saa overmaade megen Iver og Styrke, ikke kunnet finde Noget, der paa nogen Maade kan siges væsentlig at angribe Lovforslaget. Det er heller ikke saameget i Lovforslagets eget Indhold, at Angrebene søges fra den ærede Rigsdagsmands Side, som i mere almindelige Betragtninger, henvendte fra ham til Ministeriet. Det er den ærede Rigsdagsmands stadige Tilbøielighed at holde saadanne Forelæsninger for hvilket som helst Ministerium, men den ærede Rigsdagsmand giver disse Forelæsninger gjerne to Tilfætninger, som ethvert Ministerium maa finde ubehagelige — thi med al Anerkjendelse af det overmaade meget Gode, den ærede Rigsdagsmand kommer med, er der Noget derved, der gjør, at selv dette Gode er ubehageligt — i hvilken Henseende Ministeriet imidlertid maa dele Vilkaar med mange Andre. Der er saaledes en Ting, der er meget ubehagelig, som den ærede Rigsdagsmand overmaade ofte forfalder til, og som han selv protesterer imod hos Andre, og det er hans Tilbøielighed til at søge Motiver, og næsten altid at søge slette Motiver. Det bedste Motiv, den ærede Rigsdagsmand saaledes har kunnet finde hos Ministeriet, har været „den dybeste Uvidenhed“; dette er et af de mildeste Motiver;

i Reglen søger og finder han langt værre. For at blive ved den nu foreliggende Sag, der jo er en Bagatel i Sammenligning med saameget Andet, saa har han ogsaa her søgt saadanne Motiver. Naar Regjeringen forelægger et Lovforslag om Dyrtidsstillæg og optager en Bestemmelse dert, at de Gager, der maatte blive normerede i Aarets Løb, ikke skulle komme i Betragtning med Hensyn til Nydelsen af dette Tillæg, saa forekommer det mig virkeligt, at man uden at være særdeles velvilligt stemt for Ministeriet kunde i Forholdene selv finde en aldeles naturlig Grund til, at Ministeriet har optaget en saadan Bestemmelse. Den ærede Rigsdagsmand har derimod udfundet, at det maa være en Underfundighed fra Ministeriets Side og at Bestemmelsen er truffet netop med Hensyn til Loven om Hofesteretsassessorernes Gagering (Tscherning: Mel.). Den ærede Rigsdagsmand har udtrykelig sagt, at man har benyttet den omhandlede Bestemmelse for at faae denne Lov sat igjennem; men det er Noget, der har ligget aldeles udenfor Ministeriets Tankegang (Tscherning: Justitsministeren har benyttet Bestemmelsen). Deri ligger en overordentlig Forskiel, og det veed den ærede Rigsdagsmand overmaade godt, men han vil ikke lade det komme frem. Set er det, at man skulde have optaget en saadan Bestemmelse i et andet Lovforslag, specielt for at benytte den til at føre denne Lov igjennem, og noget ganske Andet er det, at man, naar der gjøres Angreb paa den nu foreliggende Lov, henviser til, hvad Følgen paa Grund af den i Dyrtidsloven optagne Bestemmelse vilde blive af at gaae ind paa det foresatte Ændringsforslag. Naar den ærede Rigsdagsmand siger: naar vi vedtage Ændringsforslaget, kunne vi forandre Bestemmelsen i Dyrtidsloven, saaledes at den ikke faaer Indflydelse paa denne Lov, saa skal jeg ialfald foreløbigt indskrænke mig til at svare, at det ikke er sagt, at man kan det, og at man ialfald aldeles ingen Garanti har derfor. Jeg har kun anført dette for at vise, at det er ikke den rette Maade at vurdere Ministeriets Handlinger paa. Man kan have saa Meget mod Ministeriet, som man vil; man kan have saa stor en Frihed til at dable Ministeriet,